

TARSOLY

A **Háló** lapja

2025. augusztus

„Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni a világot. Valójában csak ők tudják megváltoztatni.” (Margaret Mead)

Tartalomjegyzék

A Háló céljairól: a Háló mozgalom célkitűzései 2.0.....	3
Zarándoklat a Béke Királynőjéhez Međugorjébe.....	5
Habemus Papam.....	9
Felsőtárkány ad otthont idei nyári táborunknak.....	10
Egyszer volt, hol nem volt a magyar népmese! 1. rész.....	12
Múlnak az évek, irány a gyerekszemészet.....	16
„...érinteni akarom a Földet!”	20
A Háló gyökerei – hogyan keletkezett a Háló?.....	27
Mese a barátságról.....	32
A teljesség útján.....	34
Egy könyv, amely nem tetszett: 100 magyar népmese (Alexandra kiadó, 2023).....	36
Budapest Pride 2025.....	38

Első borítóképen

Szűzanya-szobor a Szeplőtelen Fogantatás-templom udvarán, Tihaljina, Bosznia-Hercegovina (T.Kovács Péter fotója)

Hátsó borítóképen

Felsőtárkányi Bűnbánó Szent Magdolna Templom

kép forrása <https://www.felsotarkany.hu/hu/c/bunbano-szent-magdolna-templom>

Hálónk tája

A Háló céljairól: a Háló mozgalom célkitűzései 2.0

A Háló stratégiai vezetősége egyik feladatául tűzte ki, hogy áttekintsük, és újrafogalmazzuk a Háló mozgalom fő céljait. Az elmúlt év második felében és az idei év elején többek között ezen dolgoztunk. Úgy gondoljuk, hogy időnként rá kell pillantanunk a korábban elképzelt céljainkra, frissíteni és a mozgalom jelenlegi folyamatainak tükrében újrafogalmazni őket. A korábban már kitűzött céljainkat ismét átolvastuk, mondatról mondatra átfogalmaztuk.

A céljainkat **öt fókuszpont** köré csoportosítottuk, amelyek leginkább meghatároznak bennünket. Ezek a fókuszpontok: közösségi egyház; közösségek élete; egyén és közösség; Kárpát-medenceiség, magyarság; társadalom, kultúra, közélet.

Az alábbiakban az egyes fókuszpontokhoz tartozó célokat mutatjuk be, tovább gondolásra, kiegészítésre, úgymond „társadalmi vitára”. Az egyes fókuszpontok céljait egy-egy rövid bevezetőben értelmeztük, miért tartottuk fontosnak, miként kapcsolódik a Háló mozgalomhoz, majd azokat egyenként pontokba szedve írtuk le számotokra.

Közösségi egyház

A fókuszponthoz tartozó célkitűzéseinkben azt szeretnénk megfogalmazni, hogy nem csupán kisközösségekben gondolkozunk, hanem az egyházunkra is, mint egy közösségi életet megélő szervezetre szeretnénk tekinteni. Tevékenységünkkel ezeket a folyamatokat kívánjuk megélni és erősíteni. A fentiek alapján az alábbi célokat fogalmaztuk meg:

- Célunk **egy jelenben élő, jövőbe tekintő**, közösségeken alapuló egyház építésének elősegítése.
- Célunk az egyházon belüli **közösségi életre** buzdítás.
- Célunk, hogy a Háló mozgalom sokszínűségével, lelkiségével és szerteágazó tevékenységével az **egyház közösségi arcát** hordozza.
- Célunk, hogy **világiakat és egyházi személyeket** összekötő **kapcsolatok** építése révén együtt szolgáljunk az egyházban és a világban.

Közösségek élete

Az alábbi célkitűzéseink a kisközösségek belső életére vonatkozó elképzeléseinket írják le. Évtizedes tapasztalataink alapján, a (kis)közösségek működésében felfedeztük azokat a lényeges elemeket, amelyeket alább célokként is megfogalmaztunk:

- Célunk, hogy a Háló mozgalom aktivitása révén a közösségek élete bensőségesebb, **otthonosabb és személyesebb** legyen.
- Célunk **találkozási lehetőségeket** teremteni arra, hogy a közösségek képviselői között és ezen keresztül a közösségek között kapcsolatok épüljenek.
- Célunk mintát adni olyan keresztény közösségek létrehozására, ahol egymás között **megpróbált szeretetkapcsolatok** épülnek.

Egyén és közösség

Mivel a közösségek egyénekből – akár nagyon eltérő személyiségekből – állnak, érdemesnek tartottuk kitérni arra, hogy a közösségi élet az egyén számára milyen kihívásokkal, örömekkel, áldozatokkal, és ebből fakadóan milyen személyiségfejlődéssel járhat. Ezért fogalmaztunk meg olyan célokat, amelyek az egyén és közösség kapcsolatát segítik:

- Célunk, hogy a Háló mozgalom az arra vágyókat segítse, hogy **keresztény közösségre leljenek**.
- Célunk olyan találkozókat szervezése, amelyekben közösségformáló **személyes kapcsolatok** születnek.
- Célunk, hogy a találkozóink támogassák a velünk kapcsolatba kerülő emberek **személyiségfejlődését**.
- Célunk, hogy közösségeinkben egymástól tanulva, hitünket **felnőtt emberekként** élhessük meg.

Kárpát-medenceiség, magyarság

Talán ezek voltak az egyik legnehezebben megfogalmazható célok, ugyanis a magyarság, a Kárpát-medencei életünk mind egyénileg, mind közösségileg nagyon sok érzelmet hordoznak. Az érzelmi kötődésen túl a kisebbségi vagy akár a többségi létünk, családi gyökereink nehezé teszik racionális célok meghatározását. Mégis megpróbálkoztunk vele és úgy gondoljuk az alábbi főbb célkitűzések, megélhető és megvalósíthatók a Háló mozgalom számára:

- Célunk a Háló mozgalom egész Kárpát-medencében történő működése, a keresztény magyar közösségek **felkeresése és erősítése**.
- Célunk **keresztény nemzeti értékeink**, kultúránk, anyanyelvünk megőrzése.

- Célunk, hogy keressük a közös szolgálat lehetőségét, a Kárpát-medencében élő **más nemzetekkel**.

Társadalom, kultúra, közélet

Ez a cél elsősorban a budapesti Háló-központ életre hívása és működése kapcsán került megfogalmazásra, de természetesen tudjuk, hogy több régióban is megvalósításra kerültek, illetve a jövőben megvalósíthatók. Igyekeztünk egy mondatba összesűriteni mindazt, amit a budapesti Háló-központ elmúlt több mint 20 évében megéltünk, és a továbbiakban is megélni szeretnénk, biztatva a Háló-mozgalom minden bogyóját, hogy hasonló közösségi teret működtessen környezetében:

- Célunk olyan **közösségi terek** működtetése, ahol a kereszténység, a közösségi lét, a kultúra és a közélet metszéspontjában az emberek **személyesen egymásra találhatnak**.

Kérünk Benneteket, hogy olvassátok el figyelmesen, egészsétek ki, vagy akár jelezzetek vissza, hogy azonosulni tudtok-e ezekkel a célokkal, megélhetőnek, megvalósíthatónak tartjátok-e? Örömmel fogadunk észrevételeket, megjegyzéseket, amelyeket a strategiai.vezetoseg@halo.hu címre tudtok elküldeni számunkra.

A Háló stratégiai vezetősége nevében

Thuróczy György

Egy-köz-ház

Zarándoklat a Béke Királynőjéhez Medugorjébe

„Béke, béke, béke és csak béke! Békének kell uralkodnia az ember és Isten között, de az emberek között is” – mondta a Gospa (szépséges hölgy), ahogyan a látnokok nevezik őt, nyomatékosan megismételve ezt a felhívását 1981. június 27-én, a jelenések harmadik napján, a hamarosan világhírűvé vált kis hercegovinai falu, Medugorje melletti köves hegyoldalon, a Jelenések hegyén (Podbrdo). Az azóta eltelt 44 évben a Gospa rendszeres üzeneteiben vissza-visszatér ez a felhívás.

Pedig akkor – Európában korábban nem tapasztalt hosszú ideje – béke honolt. Alig telt el azonban tíz év, és kirobbant a brutális, összességében tíz évig tartó délszláv háború, amely Bosznia-Hercegovinában különösen pusztító volt, majd következtek a

Szovjetunió szétesését követő belső háborúk, nemzeti konfliktusok, végül 2022 márciusában az orosz-ukrán háború. Mindez csak Európában, de még hány háború, felkelés pusztít a világon a Közel-Kelettől Afrikáig és Ázsiáig!

A béke az egész 20. században a Mária-jelenések legfontosabb mondanivalója volt. *„Ha teljesítitek kéréseimet, Oroszország meg fog térni, és béke lesz. Ha nem, Oroszország a világra fogja szórni tévtanait, háborúk gerjesztésével és az egyház üldözésével”* – figyelmeztetett a portugáliai Fatimában 1917-ben a Szűzanya az egyház által később hitelesített jelenéseiben. A pásztorgyerekek, akikhez szólt, híven továbbadták az üzenetet, pedig azt se tudták, mi fán terem Oroszország. Az emberek nem hallgattak a figyelmeztetésre. Következett az elsőnél is pusztítóbb második világháború, a történelem eddig legnagyobb kataklizmája: a jók vértanúk lettek, Oroszország elterjesztette tévtanait az egész világon, és a fehér ruhás pap (II. János Pál pápa) ellen merényletet követtek el, ahogyan a fatimai jóslatokban és titkokban áll.

Idei március végi egyházközségi zárandoklatunk során Medugorjében teljes volt a megértés és a szeretet a világ minden tájáról érkező zárandokok tömegei között. Mintha egy időre megvalósult volna a földön Isten országa. Mélyen megragadott bennünket a hely atmoszférája, szelleme.

Melyek is a Gospa kérései? Üzeneteiben a békével szoros összefüggésben jelenik meg a hit fontossága. Hit nélkül lehetetlen a béketeremtés, a kettő kölcsönösen feltételezi egymást. Ugyanilyen fontos a megtérés: amíg nem rendezzük viszonyunkat Istennel és embertársainkkal, addig nem érhetjük el a külső és belső békénket. Ehhez szükség van a bűnbánatra, szentgyónásra. Medugorjében két hosszú sorban gyóntatófülkék sokasága várja a megtérőket, ahol sok nyelven gyóntatnak. Ezért a világ gyóntatószékének is nevezik. Sokan hosszú évek, évtizedek. után először járulnak szentgyónáshoz.

Az üzenetekben a Szűzanya ismételten imádságra és a hagyományos bűnbánati napokon, azaz szerdán és pénteken böjtre hív fel, amikor csak kenyeret és vizet vehetünk magunkhoz. Kéri továbbá *a szentmisén való gyakori részvételt, az Oltáriszentség buzgó tiszteletét, a Szentlélek segítségül hívását és a Szentírás rendszeres olvasását.* Mindezek legyőzhetetlen lelki fegyverek! Meg kell értenünk, hogy *a béke személyesen rajtunk is múlik!*

A „szépséges hölgy” először 1981. június 24-én jelent meg hat fiatalnak a Podbrdón. Kettőnek közülük többet nem jelent meg, helyettük két új fiatal csatlakozott a többiekhez. Lourdes-tól és Fatimától eltérően egyikük se lépett kolostorba, családot alapítottak. Semmiben sem tűntek ki társaik közül, sem vallásosságban, sem intelligenciában, sem kifejezőképességben. Valamennyien szerény anyagi körülmények között éltek, földművelő vagy munkáscsaládból származtak, nem végeztek magasabb iskolákat. További életüket alapvetően meghatározták a jelenések. Bár mindannyian szegények voltak, semmit sem fogadtak el a zarándoktól. Soha nem tagadták meg, ami velük történt.

Ugyanolyan meg nem értés, üldöztetés érte őket, mint a lourdes-i Bernadette-et vagy a fatimai pásztorgyerekeket. Az ateista, kommunista Jugoszláviában karhatalmi erőszakkal léptek fel ellenük, akadályozták, hogy kimenjenek a Podbrdóra, ezért a jelenések más helyszíneken folytatódtak. A Szűzanya különböző időszakokban jelenik meg nekik, imaszándékokat bíz rájuk, és van, aki titkokat is kapott tőle.

A hatósági zaklatások az első jelenések után felerősödtek, a helyi plébánost, Jozo Zovkót őrizetbe vették, házkutatást tartottak, személyes tárgyakat foglaltak le nála, majd kirakatpert rendeztek ellene, és 3 évi börtönre ítélték. Az egyházi felsőbbbség eleinte óvatosan támogató volt a látnokokkal szemben, később a megyés püspök, Pavao Žanic, feltehetőleg állami nyomásra ellenük fordult. A hatóságok különféle orvosi vizsgálatoknak vetették alá őket, egy francia egyetemi kutatócsoport is vizsgálatokat végzett, és minden vizsgálat teljesen normálisnak találta őket, bár a jelenések alatt szokatlan jelenségeket tapasztaltak náluk: nem reagáltak külső hatásokra, a szemük nem mozdult, stb.

Međugorje az elmúlt négy évtizedben az imádság, megtérés, testi és lelki gyógyulás, több száz papi és szerzetesi hivatás születésének helye lett. Évente legalább 1 millió zarándok keresi fel a világ minden tájáról. Ahogyan Jézus mondta, „gyümölcseiről ismeritek meg a fát, rossz fa nem hoz jó gyümölcsöt, és jó fa nem terem rossz gyümölcsöt” (Lk 6,43-44).

A Szentszék továbbra sem foglal állást hivatalosan és véglegesen a jelenések hitelességének kérdésében, részint azért sem, mert azok még nem zárultak le, viszont egyre inkább elismeri a zarándokhely által termelt lelki gyümölcsöket, és állandó jelleggel képviselteti magát Međugorjében a lelkipásztori folyamatok közvetlen figyelése érdekében.

2017. február 11-én Ferenc pápa Henryk Hoser érseket, a Varsó-Pragai Egyházmegye (Praga a Visztula jobb parti városrésze Varsóban, nem azonos a cseh fővárossal) főpásztorát nevezte ki Međugorjébe különleges küldöttének, aki kiállt a jelenések hitelessége mellett.

A Camillo Ruini bíboros által vezetett szentszéki vizsgálóbizottság 2017 májusában azt javasolta, hogy fogadják el hitelesnek az 1981-es első hét jelenéseit, és nyilvánítsák kegyhelynek a zarándokhelyet. Ez egyelőre nem valósult meg. Međugorjében évente ifjúsági találkozókat (Mladifest) tartanak, melyeket Ferenc pápa minden évben hosszú levélben üdvözölt. A pápa 2019. május 12-i döntése nyomán az egyházmegyéék, plébániák hivatalosan is szervezhetnek zarándoklatokat Međugorjébe, nem csak privát formában, mint addig.

A 2021. augusztus 13-án elhunyt Henryk Hoser érsek utódául Aldo Cavalli érseket nevezték ki. A szentszéki vizitátor továbbra is hivatott értékelni és összegezni a lelkipásztori tapasztalatokat. A Szűzanya üzeneteit változatlanul „feltételezett üzeneteknek” nevezi, miközben nagy részüket tartalmilag jónak, hitünk szempontjából épületesnek és Krisztus-központúnak ítéli, de megjegyzi, hogy egy részük tévedéseket, tökéletlenségeket is tartalmaz. Hangsúlyozza, hogy a „feltételezett üzenetek” tekintetében nem dogmákról vagy doktrínáról, hanem magánkinyilatkoztatásról van szó.

Székely János szombathelyi megyés püspök ezt írja Međugorjéről: „Sokszor jártam már ezen a különleges helyen, és mindig azt éreztem, hogy az ég itt egészen közel van a földhöz. Papként megrendítő és gyönyörű átélni a sok-sok őszinte és mély szentgyónást – árad ilyenkor a kegyelem, megtisztít, újjáteremt. Megindító és lélekemelő látni a sok zarándokot, amint felfelé mennek a Križevacra (Kereszt-hegyre) vagy a Jelenések hegyére imádkozva, a hőséggel, a kövekkel küszködve, átszellemült arccal. Sok olyan embert ismerek, akinek itt született újjá, itt erősödött meg a hite. Međugorje szent hely, ahol az ég szinte összeér a földdel“.

(Felhasznált irodalom: Koncz Attila: Međugorje – zarándokútikönyv, Új Ember kiadó, 2024).

T. Kovács Péter

Habemus Papam

Még ma is emlékszem, hogy milyen szkeptikus érzésektől átítatva ültem le 2013. március 13-án este a tv elé, megtudva, hogy van új pápa XVI. Benedek lemondása után. A megelőző években, számomra, egy távolságtartó idős bácsi képviselte az Egyházat, és fel se merült bennem, hogy ezt talán másképp is lehet. Aztán kiállt az erkélyre Bergoglio bíboros, fejét enyhén oldalra biccentette és azt mondta: „Jó estét!”. Elolvadtam. Részemről szerelem volt első látásra, pontosabban hallásra.

Az idén minden más volt, már hetekkel hamarabb elolvastam a legesélyesebbek életrajzát és munkásságát. Vegyes érzések kerítettek hatalmukba. Ferenc pápa migránspolitikája értetlenséggel töltött el, ugyanakkor a lelkem melyén tudtam és éreztem, hogy a 266-ból kevesen élték a szegények és elhagyatottak szeretetét olyan intenzitással, amilyennel ő tette. Közvetlensége és sallangnélkülisége páratlan volt, éreztem, valószínűleg senki sem fogja tudni felülmúlni.

Csütörtök délután volt, református bibliaórán voltam, amikor megrezzent a telefonom. Egy kedves barátom küldte az egyszavas üzenetet: „fehér”. Felugrottam, és elnézést kértem az egybegyűltektől, mondván, hogy füst van. A lelkész végtelenül kedvesen kérdezte, hogy tud-e valamit segíteni, már amennyiben ég valahol valami, de mondtam, hogy nem nálunk ég, hanem a Vatikánban. Az egyik jelenlévő rezignáltan közölte, hogy neki, reformátusnak, holnap is elég megtudni, ki lett a pápa, mire a lelkész azt válaszolta, hogy ő nem így látja a dolgot, minden kereszténynek fontos, hogy a másik felekezetet ki vezeti, elvégre a hit útja egy, együtt kell hirdessük az örömhírt, és együtt kell harcoljunk az unott, modern közönnyel szemben.

Visszaültem a kerevetre, de alig tudtam a bibliaórára koncentrálni, magamban az eljövendő Péter-utódéért imádkoztam. Hogy neki mennyire nehéz lehet éppen most! Mi lehet a fejében, a lelkében, mire gondolhat a könnyek szobájában, magára öltve a habfehér ruhát. Amire véget ért az óra, a világ már túl volt a meglepetésen, én már a YouTube-ról néztem vissza, hogy mi történt. És érdekes módon a helyzet meg tudott lepni. A férfi, aki kiállt az erkélyre, hosszú percekön keresztül könnyeit nyelve nézte a tömeget. Annyira felemelő volt látni a benne dúló háborúkat – mert megengedte, hogy lássuk. Nem volt rajta

védőmaszk. És akkor megszólalt, Jézus békére felhívó szavait idézve. Teljesen el voltam varázsoltva. Igen, ez más volt, mint a „Jó estét!”.

Aczél Cecilia

Kitekintő

Felsőtárkány ad otthont idei nyári táborunknak

A helyszín a mai Park Hotel Táltos, az egykori megyei KISZ-bizottsági tábor. Parkjában még megtalálhatjuk Hámán Kató kommunista politikus (1884-1936) szobrát. A Bükk hegység láncolata szinte koszorúként fogja körül a községet. Felsőtárkány erdős területének nagy része a Bükki Nemzeti Parkhoz tartozik, amely növényfajokban rendkívül gazdag. Az erdő jellemző fái: a tölgy, a gyertyán, a juhar s néhol a magas kóris. A lejtőkön található cserjék: a húsos som, a mogyoró, a fagyal és a galagonya. Májusban a település különlegessége, a boldogasszony papucsá nyílik, mely a község címerében is látható.

Ha szerencsénk van, számos védett állatot is láthatunk ott: borzot, vadmacskát, és a világon egyedül ott található szöcske- vagy másik nevén csíkos egeret. Ne feledjük, hogy a magyar csíkos eger a hazai jogszabályok alapján fokozottan védett állatnak minősül, pénzben kifejezett természetvédelmi értéke egyedenként egymillió Ft.

Aki kirándulna: megtekinthető a várhegyi tanösvény, a barát-réti és a vöröskő-völgyi tanösvény, a Felsőtárkányi-tó és a Szikla-forrás, ahonnan a felsőtárkányi kisvasút indul.

A tárkányi vár a korai vaskorból származik. A mintegy négyezer lakosú Felsőtárkánynak az 1332-től már volt plébániája, és 16 garas pápai tizedet fizetett. 1675-ben az akkor még Alsótárkánynak nevezett faluban a lakosok mind katolikus vallásúak voltak. Az 1696. évi, török hódoltság utáni első összeírás szerint a falunak már volt kőtemploma. A törökdúlás idején az egyház kénytelen volt világi személyeket is alkalmazni papi teendők ellátására, mivel óriási paphiány lépett fel. 1705-ben létrehozták a felsőtárkányi plébániát, amelyhez mint leányegyházak Felnémet és Szarvaskő tartozott.

1705 szeptemberében beiktatták az első plébánost, ő a következő évben elkezdte a rendszeres anyakönyvvezetést. A műemlék jellegű,

késő barokk stílusú római katolikus templomot Eszterházy Károly püspök 1785–1790 között építtette Francz József egri kőművesmesterrel. Az oltárokat 1793-ra készítette el Giacomo és Giovanni Adami, a szobrokat pedig Mozer József kőfaragó mester. A templom védőszentje Bűnbánó Szent Mária Magdolna.

A 2025-ös Felsőtárkányi Rétesnapok augusztus 2-3. között lesz a Felsőtárkányi tóparton. A rendezvényen ízletes rétesek, kézműves vásár, koncertek és gyerekprogramok várják a látogatókat. A híres tárkányi rétes is megkóstolható lesz, mely egy sós-túrós rétes, a tárkányi lakodalmak kedvelt csemegéje.

Felsőtárkánynak hagyományőrző néptáncgyűjtése is van, melynek célja országos szinten megismertetni Felsőtárkány néptánc kultúráját. Sátoraljaújhelyen 1986-ban arany minősítést kaptak. 2000-ben a Bagi Hagyományőrző Néptánc Találkozó különdíját nyerték el. 2003 júliusában elkészült a község népviseletét bemutató képeslapsorozatok (az együttest meghívtuk a táborba!) Az 1940-es évektől Felsőtárkányban is felgyorsult a tánc hagyomány változása, ezzel együtt a népviselet változása is, megindult a „kivetkőzés” folyamata. A mai viseletet a Felsőtárkányi Hagyományőrző Néptáncgyűjtés a 20. század közepétől használja.

Mindenkinek jó táborozást, lelki feltöltődést kívánok!

Széplaki Mária

Kép a tavalyi Háló táborból (fotó Tomcsányi Zsófia)

Tarisznya

Egyszer volt, hol nem volt a magyar népmese! 1. rész

A Szent Korona után újabb hosszabb sorozatba kezdek, amely a magyar népmese jelentőségét, mibenlétét próbálja majd meg leírni.

Ha nagyobb távlatokból indulunk, akkor azt láthatjuk, hogy nem magyar kultúrájú erők hogyan szorítanak bennünket egyre összebb, egyre kisebbre. Ez rendkívül látványos, ha például megvizsgáljuk a helynevek szempontjából – Faragó Imre kutatásai alapján, amelyekről három könyvet is kiadott –, hogy milyen mértékben húzódott össze nyelvterületünk. Amit még nem tudtak elvenni tőlünk, az a kultúránk, a hagyományunk, a nyelvünk, a népköltészetünk, a népdalaink, népmeséink. Ha ezeket nem őrizzük meg, akkor nem tudjuk megőrizni a Kárpát-medencét sem, mint természeti-társadalmi-gazdasági egységet.

A folyamatok számunkra nem előnyösek, hiszen jelenleg is tart a visszaszorításunk, de hiszem, hogy Magyarország Szűz Mária és a Szent Korona országa, ezáltal hiszem, hogy van jövőnk, vannak még csodák. Ahogy tapasztalom, honfitársaink egy részében még mindig megvan az a szakrális erő, amellyel nem tudnak mit kezdeni. Gyakorlatilag nincs más lehetőség számunkra: ébresszük fel magunkban a több ezer éves ősi tudásunkat, ezt a megtartó erőt újból!

Hunor és Magor népe a szeretet, az egymás iránt érzett segítségnyújtás, az egymásért küzdés népe. A magyar kultúra, a magyar nyelv és a Szent Korona-tan is a mellérendelés elvén alapul. Az a magyarság küldetése, hogy beteljesítse a szeretet gyakorlását, a szeretetvallást. A magyar nemzet küldetése őstörténetétől fogva nem más, mint a szeretet teljesülésének megtartása és megvalósítása. Az a feladatunk, hogy ebből az eszmélésből egy felelősségteljes cselekvés induljon el. Ki-ki maga indítsa el ezt, ne várjon másra! Ehhez a magyar népmesék teljes eligazítást nyújtanak a számunkra.

Jelen sorok írójának nagy felismerés és lelkesítő megerősítés, hogy itt nem kell alku kötnöm kereszténységem és magyarságom között, hiszen a népmesék rejtett zugaiban megbújó üzenetek pontosan megfelelnek Jézusnak az evangéliumokba elrejtett magocskáiban található tanításával.

És biztos, hogy olyan nagyon el vannak rejtve ezek? Meggyőződésem, hogy aki elkezd a népmesékkal, ezzel az ősi örökséggel foglalkozni, annak szinte magától kezdenek feltárulni az üzenetek. Minél otthonosabban kezdünk el mozogni a sárkányok, tündérek, táltosok, öreg királyok vagy éppen ifjú hercegek, szegény emberek, pásztorok világában, annál inkább nem a csodás világ fogja meg a képzeletünket, mint ahogy az út elején megfogja, hanem az a tudás, amely belőle árad.

Rájövünk, hogy nem csodatévő tündérekre, eszközökre van elsősorban szükségünk, hanem elindulásra, fejlődésre, felkészítő és beavatató állomásokra, önismeretre, állhatatos kitartásra, kapcsolatokra, áldozathozatalokra, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a megistenülés felé vezető úton járjunk, amelyre maga Jézus hívott meg bennünket. Ha ezen az úton járunk, csodák történnek velünk, olyan eseményeknek lehetünk részesei, amelyeket korábban el sem hittünk. Az élet itt a földön néha nehéz, de ez nem baj, csak tartsuk magunkat a jézusi és népmesei tanácsokhoz, és úgy oldjuk meg feladatainkat, hogy a szeretet közben növekedjen. A világ, és azon belül a magyarság nehéz helyzetében hit nélkül, a mesék ismerete nélkül úgy érezhetjük, nincs esély. Viszont azokkal felvértezve bizony a csoda a legreálisabb lehetőség!!! Gondoljunk bele, a magyar nemzetnek a történelem során már többször el kellett volna pusztulnia, mégis itt vagyunk, magyar nyelven beszélünk, ami kész csoda. Ennek a szellemében is olvassuk népmeséinket!

A népmesék lételemi (egzisztenciális) kérdésekre is választ adnak. Miért vagyok ezen a földön? Mi a küldetésem? Amikor az ember elmerészkedik a kulturális embertan, a néphagyomány, a népművészet területére, akkor ott találja magát, ahol mindig is lennie kellett: az Istennel és emberekkel való kapcsolatában. Saját magam létezése egy lehetőség, amelyet Isten kínált föl a számomra, hogy részesülhessek az ő boldogságában. Ehhez pedig járnom kell a népmesék és Jézus által mutatott úton. Induljunk el tehát, kezdjük megismerni ezt a világot!

Még mindig az általánosságoknál maradva, néhány megállapítás következik a magyar népmesékről.

Régi meséinket „Szent Beszédeknek” is hívhatjuk, hiszen rajtuk keresztül egyszerre szólnak hozzánk szent és bölcs őseink és maga az Isten is. A szólás maga pedig szintén szent, hiszen édesanyánkon, a falu vén mesemondóin, táltosokon, regösökön keresztül kaptuk, és jó esetben kapjuk ma is.

Ezek a tanító-beavató és egyben gyógyító elbeszélések tőlük származhattak. E mesék tehát nem kitalált történetek, hanem a magasabb és mélyebb, vagy: a felső és az alsó világok rejtett valóságáról, szellemi síkjairól szólnak, azokat jelenítik meg valamilyen jelképes formában. Épp azért használják a csodás fordulatokat, hogy azt a valóságot minél pontosabban írassák le.

A mese mint a megismerés magyar útja – ez a mi sajátos magyar utunk, a nehéz, de érdemszerző anyagi világból a boldogság honába. Ha nincs meg bennünk az Isten országának, vagy akár Tündér Ilona várának vágya, akkor leragadhatunk fejlődésünkben az alsóbb világokban. Ha valaki nem tudja megtenni a lépéseket küldetése felé, akkor hiábavalóan telik el az élete. Gyönyörű ősi meséink még ma is megmutatják a valóságos élet fényét és az odavezető utat. Azaz: őrzik magukban a lényegét, a legfontosabb igazságokat. Ezért nem lehet eléggé komolyan venni e meséket. Vagy másképp fogalmazva, nincs mese, csak mese van.

A régiek ismerték, és tisztában voltak a tiszta szellemi tanításokkal. Amikor mi most meséket elemzünk, fordítva kell eljárjunk, és a mesék elemzésével, ráérzésekkel, a többi értékeink összevetésével kell rájöttünk ezekre a szellemi tanításokra.

A mese rólunk szól, szinte mindegyik szereplővel azonosíthatjuk magunkat, mert mi vagyunk sárkányok is, öreg királyok is, lusta, elindulni nem tudó kondáslegények is, de vagyunk elindulni tudó, lemondani tudó, saját érdekeinket a magasabb rendű jóért feláldozni tudó hősök is. Néha mi vagyunk az elküldők, de néha az elküldöttek, néha mi vagyunk a kudarcot vallók, de néha a sikeresek. Igazából a meséből arra kell rájöttünk, hogyan tudjuk átélni a szellemi igazságokat saját életünkben!

Ezek a tanítások pedig alapvetően vallási és metafizikai igazságokat tartalmaznak:

- hogyan üzettünk ki a paradicsomból, hogyan kerülhetünk oda vissza, azaz
- hogyan nyerhetjük vissza saját elveszett magasabb rendű természetünket, ahol még a lelki és testi dimenzió egyformán fontos volt;
- ahol az Istennel és a természettel, a természet erőivel, igazságaival szinte közvetlen kapcsolatban voltunk;
- ahol a lelkünk belső bugyrai (mikrokozmosz) és a teljes teremtettnagyvilág (makrokozmosz vagy univerzum) egy voltak;

- a mesében szereplő jelképek megértése fontos lépés, de csak köztes állapot, mert ugyanannak sok értelmezése is lehet, és megrekedhetünk egy olyan szinten, amely egy idő után már nem visz tovább bennünket. Ezért tulajdonképpen az átélést kell megvalósítani. A mese mondanivalójának közvetlen átélését mindenkinek magának kell megvalósítania, és akkor kezdenek majd a mesék igazából beszélni hozzánk.

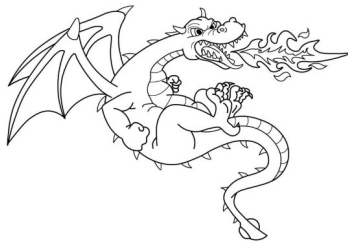
- Az a másik, amiért, vagy akiért a hős küzd, szintén mi magunk vagyunk. A hiányzó másik felünk, amely nélkül igazán boldogok sosem lehetünk, ami/aki nélkül bizonyos értelemben szélsőségesek vagyunk, és szélsőségesen, féloldalasan szellemi, lelki síkon boldogok sosem lehetünk;

- A mesékben nemcsak a segítők, de az ellenlábások is mi magunk vagyunk. Így tulajdonképpen az, ami akadályoz bennünket abban, hogy megtaláljuk spirituális önmagunkat, hogy megtaláljuk a másik hiányzó felünket, saját belső akadályainkat kell leküzdenünk. Ahogy Miklósnak is Mikolával kellett megküzdenie. Ahogy a sárkányok is a mi belső rossz énjeink lehetnek. A mese arra is ráirányítja figyelmünket, hogy melyik énünk az, amelyik kudarcot vall majd. Tehát melyek a gyenge pontjaink, rossz tulajdonságaink.

De mivel a mesében a kudarcot vallók is mi vagyunk, ezért a mese arra is megtanít, hogyan lehet kudarcot vallani, de újra meg lehet próbálni, csak érdemes másképp, mint korábban. Mindig van esélyünk az újrakezdésre, de meg kell magunkban találni azt, aki képes a dolgokat végigvinni. Ebben szükséges, hogy fejlődjünk. Ha nem fejlődünk, újra és újra elbukunk.

Itt a vége, fuss el véle, a népmese-felvezetés első részének, már csak terjedelmi okok miatt is. A következő fejezetben továbbra is a mese általános jellegzetességeivel foglalkozunk majd még.

Szeibert András

Reménységeink

Múlnak az évek, irány a gyerek szemészet

Tavaly októberben a nagybányai Háló-találkozó utáni beszélgetésen Laurán Angéla nagy szeretettel és büszkeséggel beszélt lányáról. Nagyon megfogott, amikor elmesélte: lánya, Sárga Angéla a 2011. évi, Marosfőn rendezett Háló-táborban, a magyarországi hálósok dr. Batthyány-Strattmann László boldoggá avatott szemorvos életét megidéző jelenetének hatására döntötte el, szemorvos akar lenni. Az is lesz, Angéla idén diplomázik a Marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetemen.

- Az a bizonyos marosfői tábor számomra is adott néhány felejthetetlen élményt. A tábor egy ősrobbanással indult, amelyen az erdélyi táborszervező hálósok elképesztő mennyiségű és minőségű kürtöskaláccsal fogadták az érkezőket. Ha akkor, a tábor elején, a Nagy Bumm alatt megkérdeztelek volna, mi szeretnél lenni, akkor még mi lett volna a válaszod? Miben érezted magad tehetségesnek?

– Az, hogy orvos szeretnék lenni, nagyon hamar, már általános iskolás koromban megfogalmazódott bennem, így a marosfői tábor nulladik napján is a válaszom valószínűleg az lett volna, hogy orvos szeretnék lenni. Gyerekként is szerettem az orvosi témájú műsorokat, gyakran játszottam a barátnőimmal orvosost, aztán mikor szemüveges lettem, még jobban kezdett érdekelni a szakma. Sok mindenben éreztem magam tehetségesnek, matematikában, táncban, éneklésben, de egyik sem tudott annyira meggyőzni, hogy letegyek az orvosi pályáról. A tábort követően lehetőségem nyílt színházban játszani, énekelni, táncolni a városi amatőr színjátszó társulatban, ahol igazán ki tudtam használni a tehetségeimet, de mindig is csupán hobbiként tudtam tekinteni rájuk. Sokszor mondták ebben az időben nekem, hogy jól állna a színész szakma, de nem tudtam ezzel azonosulni. Gyermekkorom óta mindig is dédelgetett álmom volt, ami elkísért, hogy gyógyítani és segíteni akarok az embereken.

Gimnazista éveimet matematika-informatika osztályban végeztem, hiszen mindig is szerettem a matematikát és a reál tantárgyakat, akárcsak az informatikát. Próbáltam esélyt adni magamnak, hogy esetleg meggondolom magam és informatikus pályát választok, de ahogy haladtam előre az éveimben, nem változott a véleményem, senki és semmi sem tudott lebeszélni arról, amit megálmodtam.

– Ez a beszélgetés akkor már csak azért sem jöhetett volna létre, mert létezésedről csak azután szereztem tudomást, amikor felkerült honlapunk nyitóoldalára a „Múlnak az évek” videóklip¹, Te voltál benne az egyetlen, akit nem ismertem a szereplők közül. Édesanyádra jól emlékszem, többször voltunk együtt nyári táborokban. Jellemző a táborainkra, hogy az ifik benne egy külön világban élnek. Hogy kerültél a Hálóba, és mik voltak a legszebb élményeid?

– A Hálóba édesanyám által kerültem be még kora gyermekkorban. Az első találkozó, amin részt vettem, Szentjobbon volt, ott csupán 7-8 éves lehettem. Idővel egyre több találkozón és táborban vettem részt, sőt helyi találkozó szervezésében is segíthettem. Sok jó élményem volt ezek alatt az évek alatt, amit leginkább kiemelnék, azok a nyári családos táborok, mert rengeteg tapasztalatot szereztem, és sok embert ismerhettem meg, ugyanakkor sokat fejlesztettek a személyiségemen is. Az egyik legkedvesebb emlékem mégis a marosfői táborhoz kötött, hiszen ott megrendezésre került a H-faktor, ami egy

1 <https://www.youtube.com/watch?v=C7jp5t9nSjQ>

tehetségkutató este volt, ahol részt vettem és énekeltem. Csupa pozitív visszajelzést kaptam, és ez nagyon bátorító volt, majd szeptemberben ennek hatására a helyi találkozón is énekeltem a délutáni kulturális program keretében. Ennek az alkalomnak köszönhetem, hogy meghívtak a helyi amatőr színjátszó körbe, ahol aztán már több mint tíz éve tag vagyok.

– ***A klipben te is énekelsz, milyen a kapcsolatod a zenével?***

– Kiskorom óta szoros kapcsolatom van a zenével, hisz édesanyám az oktatás mellett a Felsőbányai Nagyboldogasszony Plébánia kántora is, így része volt a mindennapjaimnak. Először a tánc érkezett meg az életembe, hatévesen, aztán már tízéves korom óta jártam énekelni tanulni a helyi Gyermekepalotába, majd a színjátszó kör keretein belül ezt komolyabban is űztem. Manapság, amikor otthon vagyok, édesanyámnak segítek be, amikor pedig Marosvásárhelyen vagyok, a MAGIS zenekar tagja vagyok, mely egy ifjúsági zenekar, és mi végezzük a vasárnap esti ifjúsági miséken a zenei szolgálatot. Sajnos a Covid ideje alatt a bezártság nehéz időszak volt, ekkor készült a klip is, amelyről szó esett. A zene mindenben átsegített eddig.

– ***A klip végén, amikor végigolvastam a stáblistát, nevedet látva elcsodálkoztam: Nini! Igazi, élő Sárga Angyal! Amikor a magyar országutakon megjelentek a Magyar Autóklub segélyszolgálatának sárga autói, a köznyelv elnevezte őket sárga angyaloknak. Névadáskor szüleid tudatában voltak azzal, hogy egy jól csengő kvázi „márkanév” kaptál? Hogyan viseled a neved?***

– Amikor nevet adtak szüleim, nem is gondoltak arra, hogy egy jól csengő „márkanév” kapok. A keresztnévemet édesanyámtól örököltem, őt is Angélának hívják, a második keresztnemhez pedig édesanyám az ihletet a kis pásztorlány, Szent Bernadett történetéből kapta. Be kell vallanom, nagyon szeretem a keresztnévemet, bár a másodikat sosem használták. Úgy érzem, az Angéla név nagyon illik hozzám. Szerettem mindig a csengését is, sosem volt emiatt gond a román közösségekben sem, ezért mindig jól éreztem magam, és büszkén viselem ezt a nevet. Az egyetlen, amit nem szerettem, az a családnevem volt, mert mindig a sárga színnel azonosítottak. Szüleim válása után emiatt a név miatt volt nehezebb dolgom, mert az édesanyámmal nem egyezett a családnevünk. Mivel általános iskolás korom óta sokat jártam versenyekre, így sokat utaztam külföldre is, és ez mindig nehezebbé tette ezt. Ugyanakkor azt gondoltam, mivel a család másik fele nem tartja

velem a kapcsolatot, ezért nem érdemlik meg azt a sok elismerést, amit sikerült nekem elérni.

– ***Milyen versenyek voltak ezek?***

– Kiskorom óta kedvenc tantárgyam volt a matematika, így különböző matematikaversenyekre jártam országon belül is, és külföldre is, ezeken sikerült szép eredményeket elérni.

– ***Beszélg kicsit a Marosvásárhelyi Orvosegyetemről. Milyen volt az egyetemi élet? Diploma közelben, végzés előtt talán már megengedhetjük a volt szót.***

– Számomra a marosvásárhelyi egyetem volt mindig is az egyenes cél, szerettem volna tanulmányaimat magyarul végezni. Mikor sikerült bejutni, nagyon boldog voltam, már az első hetekben megvolt az az élményem, hogy éreztem, jó helyen vagyok, ez az, amit tényleg akarok csinálni, de sajnos nem sokáig élvezhettem az egyetemista életet, hiszen az első év felénél ütötte fel a fejét a Covid, ezért online oktatásba kerültünk majdnem egy egész évig, majd utána is csak részlegesen, hibrid módon térhettünk vissza. Az igazi egyetemi élet alig harmadév vége felé kezdett visszatérni. Szerencsém volt, hogy egy olyan közösségben laktam, ahol az egyetemi élet a kollégium keretein belül nagyon jól működött.

Sok lehetőség nyílt meg előttem ezen az egyetemen, hiszen a nyári gyakorlatokat az utóbbi négy évben Erasmus-ösztöndíjjal Budapesten tölthettem, a Semmelweis Egyetem Szemészeti Klinikáján, ahol rengeteget tanultam, sok embert ismerhettem meg, és szakmailag is fejlődhettem. Szinte családtagként tekintettek rám. A tavalyi tanévben Erasmus-ösztöndíjjal egy évet Debrecenben tanulhattam, ahol megtapasztalhattam egy másik egyetem működését, és jobban belelálthattam a magyarországi egészségügyi rendszerbe.

Mondhatom, nagyon jó évek voltak az egyetemi évek, nagyon szerettem az oktatást minden nehézségével és szépségével együtt, bár bevallom, most már eléggé kimerült vagyok. Ezalatt a hat év alatt rengeteg változást éltünk meg az egyetemi rendszerben is, és vizsgázásban is, megtanultunk elfogadni és alkalmazkodni akkor is, ha éppen nehéz volt vagy nem tetszett.

– ***Rövidesen végzel az egyetemen, hogyan tovább?***

– Amikor elkezdtem az egyetemet, volt már elképzelésem arról, hogy mit szeretnék majd utána csinálni. Szerencsére ez csak finomodott és kikristályosodott az évek alatt, de lényegesen nem változott. Hála a nyári gyakorlatoknak, biztos lettem abban, hogy a szemészetet

szeretném választani, és majd később, ha sikerül, a gyerek szemézetet. Éreztem mindig, hogy ez közel áll hozzám, és nagyon érdekelt mindig is, most viszont biztos vagyok benne, hogy ez az az út, amelyre rá akarok lépni, hisz számomra ez nemcsak egy szakma, hanem hivatás is. Ha Isten is megsegít, rezidens éveimet Budapesten tölthetem, hogy a képzés mellett kicsit a kutatásban is részt tudjak venni, ugyanakkor kapjak olyan képzést, amivel a szakvizsga után boldogulni tudjak.

– Ez az interjú levélben történik, ezért a feltételes mód használata a következő mondatban. Ha a beszélgetésünk végén megköszönve az interjút átnyújtának egy csokor virágot, akkor minek örülnél a legjobban?

– A kedvenc virágom gyönyörű rózsaszín árnyalataival a bazsarózsa, amely ilyenkor kora nyáron virágzik.

Margitfalvy György

Kopogtató

„...érinteni akarom a Földet!”

Látogatóban a Thuróczy családnál

A Háló egyik alapítója, Thuróczy György nemrégiben bejelentette, hogy visszavonul a Háló operatív vezetői feladataitól, és a továbbiakban a stratégiai vezetőség munkájában vesz részt. Életükről és a Hálóról beszélgettünk vele és feleségével, dr. Kálmán Eszterrel Várfok utcai otthonukban.

– Hogyan telnek a napjaitok?

Gyuri: Reggel hét óra körül kelünk fel, s akkor egy 10-15 perces tornát végzünk. Mind a ketten tornázunk, gerinctornát csinálunk. Nyújtó gyakorlatok, jóga gyakorlatok, hátizom-erősítő gyakorlatok... Hogy elképesszünk benneteket, elmondjuk, hogy reggel a szájunkba veszünk hidegen sajtolt olajat...

Eszter: Igen, ez fontos! Ezzel kezdjük a napot, olajrágásnak* hívják.

Gyuri: Ez azért érdekes, mert akkor körülbelül öt-tíz percig nem beszélünk még egymással...nem tudunk beszélgetni, csak jelelni, és hümmögni. A Gazdagréti Református Gyülekezet lelkésze minden reggel

* Az olajrágás 6 előnye – Plusz a folyamat pontos leírása – Biogyógyulás(20+) <https://www.facebook.com/100069347841659/videos/633347772501684/>

egy 5-10 perces napi bibliamagyarázatot mond, s azt általában fél nyolckor meghallgatjuk. Ez körülbelül annak felel meg, mintha valaki minden reggel hallgatná a katolikus misék napi evangéliumát és egy hozzá tartozó rövid magyarázatot.

Eszter: A lelkészünk, dr. Thoma László a Covid alatt kezdte el ezt a gyakorlatot. Reggel fél nyolckor az aznapi újszövetségi tíz-tizenkét verset felolvassa, abból mindig egy gondolatot emel ki. Utána imádkozik mindig az egyedül élőkért, a családban élőkért, a háború végéért. Mi behunyjuk a szemünket és együtt imádkozunk vele. Akkor átélem, hogy az Úristen indít egy új napot, érzem, hogy egész nap velem lesz, vele kezdem a napot.

Gyuri: Utána reggelizünk, együtt, ha lehet.

Eszter: Mivel én háziorvos vagyok, nekem nem egyformák a napjaim. Hétfőn, szerdán és pénteken reggel kezdek, kedden és csütörtökön délután rendelek négytől nyolcig. Tehát kedden és csütörtökön én tovább alszom, kb. nyolcig. Sokkal eleresztettebb vagyok. Hétfőn, szerdán és pénteken meg én megyek el hamarabb itthonról, ezek a napok nekem pattogósabbak.

Gyuri: De azért akkor is, ha van egy pár percünk, leülünk a konyhaasztalhoz... megcsinálom Eszter szendvicsét, amit visz magával. Így zajlik a reggel, aztán Eszter felül a biciklijére, és elmegy dolgozni. Én is biciklivel járok – télen nem, de Eszter télen is.

Eszter: Kivéve, ha jeges, csúszós az út, de én minden nap biciklizem, ma is biciklivel mentem.

Gyuri: 1990 óta biciklivel járok, amikor még nem volt divat, én voltam az egyetlen az intézetben, aki akkor azzal járt. Ha biciklizem, az utóbbi időben jelentkező szédülésem majdnem teljesen elmúlik. Szóval, én elbiciklizem a munkahelyemre, és Eszter pedig rendel.

Eszter: Ha délelőttös vagyok, akkor úgy jövök haza, hogy útközben mindent elintézek. Piac, patika, könyvelő – ma Zsófi lányom kért, hogy vegyek neki valami kozmetikumot, tehát bármi kell, elintézem. Van két biciklitáskám oldalt, hátul és elöl egy-egy kosár. Két-három körben hordom fel a megvásárolt dolgokat, mert néha itt alszanak a húgom gyerekei is, kell, hogy legyen itthon elég ennivaló.

- Kijársz a betegekhez?

Eszter: Háziorkosként kell, főleg idős betegekhez, akik olyan állapotban vannak, hogy nem tudnak a rendelőbe bejönni. Az első kerületben nem lehet parkolni, ezért a kerékpár nagyon célszerű. Az orvosi táskám is olyan, kisebb, rövidebb, hogy a biciklikosárba beférjen.

Gyuri: A Covid után voltak szívproblémáim, Eszternek is, úgyhogy most már elektromos kerékpárral járunk.

- Gyuri, a munkahelyeden mi az, ami miatt nyugdíjasként is tovább dolgozol?

Gyuri: Mert nagyon szeretem, amit csinálok, ilyen egyszerű. Kutatóként dolgozom, többek között a mobiltelefonok hatásait kutatom az emberi szervezetre. Elektromágneses terekkel foglalkozom. Ez a téma egyre időszerűbb és egyre tágabb. Egy kutatóosztályt vezetek, fiatalokkal vagyok körülveve: van egy doktori iskolám a Semmelweis Egyetemen, PhD, ahol doktori képzés folyik, és én vagyok a témavezető.

Nagyon szeretem csinálni. Korábban nagyon sokat utaztam, főleg külföldre, széles körű nemzetközi kapcsolatom van. A nagyvilágot bejártam, Japántól Amerikáig, voltam Dél-Koreában – szóval, mindenfelé a világban. Este ötig, hatig bent vagyok a munkahelyemen. Mint vezetőnek, csomó egyéb feladatom is van, amit nem annyira szeretek, de hát csinálni kell. Egyébként alapvetően élvezem.

Eszter: Korábban háromkor járt le a munkaideje...

Gyuri: Igen, de csak hat körül indulok haza. Amikor Eszter délelőttös, akkor tudunk találkozni, ha délutános, akkor nem. Akkor ő este tíz-tizenegykor ér haza.

Eszter: Hivatalosan nyolcig rendelek, de csak akkor tudok eljönni, ha minden beteget visszahívtam, mindenkinek e-mailben válaszoltam, s akkor fél 11 tájban hazaszédelvek.

Gyuri: Én már akkor írok neki, hogy „hol vagy?” Sokszor azért izgulunk, hogy talán valami baj van a biciklivel, s akkor ő visszaír, hogy „most indulok.”

Eszter: Szerencsére egy magasan képzett diplomás ápoló a kolléganőm, az e-mailek nagy részét ő megválaszolja, és nagyon jól tud különbséget tenni, hogy mi az, ami az ő kompetenciája, és mit kell nekem átadnia. Sokat átengedek neki. Külön szobában dolgozik, a betegek nagy részét ő ellátja. Kiszúri, kik azok, akiknél orvosi döntés kell, s azokat rám hagyja.

- Ez még így is nagyon sok....

Eszter: Az a helyzet, hogy most, az elmúlt hetekben zsinórban nagyon súlyos betegek vannak. Magam is csodálkozom, mert ez a sokévi átlagnál is több. Fiatalok is. Nagyon komoly, súlyos problémákkal. Nem lehet azt mondani, hogy ezt majd holnapra hagyom. Én olyan háziorvos vagyok, aki veszem a telefont, vagy írom az e-mailt, és a szakorvos kollégákat megkeresem, elmondom, hogy itt most ez és ez a probléma. Kérem, hogy soron kívül segítsen. Így nem kell két hónapot várni, hanem soron kívül segít. Persze nekem, mint háziorvosnak, meg kell indokolnom, hogy miért kell a vizsgálatokat elvégezni, és akkor a kollégák segítenek. Az a tapasztalatom, hogy az egészségügyben nagyon sok segítőkész ember van, és ha jól megindokolom, hogy miért kell segíteni, még soha nem utasítottak el. Nagyon sok az angol nyelvű páciensem. Olyan fiatalok, akik külföldről ide jöttek dolgozni. Más kerületekből is jönnek, mert a külföldiek egymásnak elmondják, hogy ide lehet jönni: angolul, németül ellátom őket.

Töreksem arra, hogy ne jöjjön be minden beteg a rendelőmbé. Az jöjjön be, akit tényleg látnom kell, meg kell vizsgálnom, vagy éppen lelki megerősítésre van szüksége. Kiszűröm, hogy ki az, aki bejőjön, így viszont egy csomó e-mail marad megválaszolásra.

Gyuri: Van négy unokánk. Én viszonylag keveset unokázom, nekem máshogy zajlik az életem, az unokázás főleg Eszteré.

Eszter: Ma délután jött ide a negyedikes Sebestyén, itt írta meg a házi feladatot, megettettem, és ötre vittem különórára. Az édesanyja közben egy másik gyereket vitte szintén öt órára másik különórára.

Az unokázás nem úgy zajlik nálunk, hogy mindent kiszolgálunk. Én Sebestyént is megtanítottam, hogyan tud egyedül hazajönni. Először érte kellett mennem az iskolába, de volt, hogy fél órát is vártam rá, mire lejött. Ez nem fér bele az életembe, így még másodikos korában megtanítottam, hogyan tud busszal lejönni ide hozzánk. Amit tud

önállóan, azt tegye meg és akkor én itthon várom. Ő volt az iskolában az első, akit egyedül elengedtek.

Gyuri: Itt van Zsófi lányunk is, aki velünk él, még egyetemre jár.

Eszter: Az a helyzet, hogy tizenhat év korkülönbséggel születtek a lányaink, van egy asszonylányunk négy gyerekkel, és van egy húsz éves egyetemista lányunk.

Gyuri: Ő egy egészen más ritmusban él. Bejár az előadásokra, este eljár ide-oda, vagy jönnek a barátnők, itt alszanak, Ő már levált rólunk, szépen szervezi az életét.

Eszter: Egy dologra azért számít, hogy legyen minden nap meleg étel ebédre. Az ELTE-re jár, és ott nincsen menza. A büfé drága, és olyan hosszú a sor, hogy mire odaérne, már az előadáson kell lennie. Úgy kell főzőm, hogy tudjon magával vinni ebédet, Gyuri is visz minden nap. Szóval, nagy mennyiségű ételt kell készítenem, amiből aztán ők csomagolnak maguknak.

Sok mindent megcsinálok, bevásárolok, hogy legyen itthon étel. Megfőzök, de mostanában már Zsófi is besegít. Az elmúlt két hétvégén én vizsgáztam, és pszichodramát vezettem, ő vásárolt, ő készítette el az ételt.

Gyuri: Nagyon finom lett... a másik lányunknál, Piroskánál ez fordítva volt. Mikor 21 éves volt, mi akkor mentünk ki Franciaországba. Három és fél évig voltunk kint. Nem úgy volt, hogy a gyerek lépett le 21 éves korában, hanem a szülők léptek le... ő aztán nagyon jól ellátta magát.

Eszter: Piroska akkor már egy egész cserkészcsapatról gondoskodott, vezető volt, tudtuk, hogy megállja a helyét.

Gyuri: Most a négy gyerekét is nagy szeretettel, türelemmel, elképesztő módon neveli.

- A Háló-vezetés utánpótlásával kapcsolatban eszembe jutott, hogy vajon miért nem hálóznak a gyerekek, hiszen mindegyik hálós vezetőnek okos, jól nevelt gyerekei vannak...

Eszter: Piroska volt a gyerekeivel Háló-táborban néhányszor. Fiatalon ő a cserkész világban élt, a férjét is ott ismerte meg. Nem fért bele az idejébe még egy mozgalom.

Gyuri: Zsófi volt velünk többször is....

Eszter: Kicsi korától rengeteget volt, igen.

Gyuri: Csak valahogy az ifikkel nem tudott kijönni.

Eszter: Volt egy olyan nyár, hogy nagyon ittak a fiatalok, és ez őt zavarta. Mondtuk neki, hogy ez már nem így van, jöjjön, de akkorra már

önálló kamasz kezdett lenni, nem akart az apuka mozgalmába jönni. Nehéz a Háló-vezető szülőknek, mert a gyerek a saját útját keresi. Nálunk ugye Gyuri egyéni életútja volt, hogy a Hálóba belefogott. A gyerek viszont mást akar csinálni, le akar válni. Piroska is, a cserkészettel más irányt vett.

Gyuri: Kivételek a Schön gyerekek és Oroszék például.

Eszter: Amikor Puchard Zoli, Szeibert András meg Gyuri elkezdtek a Hálót a kilencvenes években, megbeszélték, hogy hogyan szeretnék, és járták a maguk útját. Most, ha azt szeretnék, hogy a fiatalok folytassák a Hálót, figyelembe kell venni, hogy már más társadalomban élünk. Más a világhelyzet, az egyház helyzete, a magyarság helyzete. Akkor még rengeteg magyar ember élt Délvidéken, Felvidéken. Azóta Kárpátaljáról és Délvidékről is sokan elmentek, egész más körülmények vannak, mint a 90-es években. Ha azt szeretnék, hogy a Hálóban kinevelődjön az utánpótlás, akkor a fiataloknak kellene teret adni, hogy csinálják úgy, ahogyan ők szeretnék. Úgy gondolom, hogy az idősebbeknek vissza kell húzódnia. Hogy Gyuri visszahúzódik, ez is egy jelzés, hogy ő megtette, ami az ő feladata volt, de ha azt akarjuk, hogy a fiatalok folytassák, jöjjenek rá ők, hogy a mostani szituációban mi az ő feladatuk, mi az ő küldetésük!

Gyuri: Ágotafalván, amikor ott voltunk a táborban, a helybeli vezetők kérdezték tőlem, hogyan adjuk át a fiataloknak a Hálót? Azt mondtam, hogy én nem akarom, hogy olyan Hálót csináljanak, mint amilyet mi csináltunk, nekik kell kitalálni, hogy milyet szeretnének. Evelyn, Teca, Csobot Szabi, Péter Szabi, Gaga Zsuzsa, Angelika, ők azok a korosztály, akiknek most meg kellene határozni, hogyan tovább, nekik kellene lenniük a motornak.

Eszter: Túl vannak az élet fontos döntésein: pályaválasztáson, életállapot-választáson, családalapításon.

Gyuri: Schön Bálint...

Eszter: Ő még most kezdte csak a családalapítást. Amikor a humoródfürdői tábor volt, akkor tízéves volt Piroska lányunk. Stabil volt az állásunk, volt lakásunk. Míg az ember el van foglalva a párkereséssel, lakásszerzéssel, gyerekei születésével, nagyon nehéz egy mozgalomban aktívan részt venni.

Gyuri: Olyan Háló lesz, amilyet ők kitalálnak. Nem kell teljesen ugyanolyannak lenni: már most más a Háló, mint húsz évvel ezelőtt volt...de még nem fejeztük be a napot. Eszter este megjön, én is megjövök, Zsófi jön-megy, néha röptében elkapjuk. Felveszek filmeket,

a Barcelona meccseit, és akkor elkezdünk filmeket nézni, amikbe én nagyrészt belealszom. Tehát ez van hétköznapi. Háromhetente hétfő esténként van a vezetői skype, akkor ott ülök a gép előtt. Csütörtökönként az esti imán veszek részt. A lelkeségi munkacsoportban vagyok még benne, velük háromhetente beszélünk az ima után. Sokat jártam az S4 esti programjaira is. Hetenként olyan négy-öt óra megy a Háló ügyeinek intézésére. Valamikor ez sokkal több volt, most András és Schön Gyuri dolgozik sokkal többet. Schön Gyuri heti tíz-tizenöt órát, és András is biztosan ennyit. Én már sokkal kevesebbet.

Eszter: Péntek esténként kéthetente találkozunk a kisközösségünkkel, átbeszéljük azt a témát, ami vasárnap lesz az istentiszteleten. Együtt énekelünk, imádkozunk, már tizenhárom éve, egymást számontartjuk.

- Van-e még valami, amit szívesen elmondanátok?

Gyuri: Ha megnézzük a Hálóban aktívan dolgozó vezetőket vagy inkább a bogozókat, az nem mindig általános, hogy a párja ennyire támogatja. Van olyan szituáció, hogy a Hálóban jobban ismerik Esztert, mint engem. Kérdezik tőlem néha, „Te vagy a Kálmán Eszter férje?” Én mindig inkább a háttérben dolgoztam, elméleti kérdésekkel foglalkoztam. Van, aki húzza a szekeret, van, aki tolja. Én inkább toltam. Nem szerettem reflektorfényben lenni.

Eszter: A hétvégéről még nem is beszéltünk..

Gyuri: Eszter egyik hétvégén pszichodramát vezet, a másik hétvégén meg tanfolyamra jár. Ez azt jelenti, hogy egy hónapban már két hétvége elmegy ezzel.

Eszter: A harmadikon meg mehetnék ügyelni, ha nem intéztem volna el.

Gyuri: Ha végre szabadok vagyunk, a pócsmegyeri kertünkbe megyünk ki, ott regenerálódunk. Eszter nagy kertész.

Eszter: Ha a földhöz érek, ások, gyomlállok, metszek, az tölt fel. Nem szeretek kesztyűt húzni, érinteni akarom a földet. Péntek este odamegyek hullafáradtan, és vasárnap este feltöltődve jövök haza.

Gyuri: Én meg városi gyerek vagyok, kesztyűben csinállok mindent. Eszter a főkertész, én meg talicskával odatolom a földet, ahová Eszter mondja. Lenyírom a füvet, és Eszter aggódva követ engem, nehogy a virágait nyírjam le. Ha meghallja a fűnyíró hangját, akkor rohan ki, nehogy lenyírjam a virágokat.

Eszter: A kert megműveléséhez férfierő is kell.

Gyuri: Csend van, jó levegő, az a regenerálódás. Van egy faházunk, ahol pihenünk, de volt ott már egyszer Háló-vezetőségi megbeszélés is. Szerda esténként elmegyünk a moldvai táncházba az S4 be, táncolni. Az nagyon jó, az a magán estünk. Ha nem a táncházba, akkor elmegyünk a Gellért hegyre táncolni.

Eszter: A randevúzást nem szabad abbahagyni.

Gyuri: Néha elmegyünk vacsorázni...

Eszter: Ja, igen, mert most lesz március 19-én negyven éve, hogy először találkoztunk.

Széplaki Mária

Megálló

A Háló gyökerei – hogyan keletkezett a Háló?

(„Elmondanám ezt néked. Ha nem unná...”

Kosztolányi Dezső)

A Háló keletkezéstörténetének leírása előtt szeretném felidézni az elmúlt napokban történeteket, melyek gyermekkori emlékeimet elevenítették fel...

Az Erdő Péter bíboros atyának és a Háló Mozgalomnak köszönhetően létrejött „72 Tanítvány Mozgalom” (T72) vezetésével nemrégén Pécsett jártunk Felföldi László püspök atyánál. László atya számos Háló-találkozón vett részt – kedves barátunk Gaga Zsuzsa jóvoltából –, többek között Nyíregyházán és Debrecenben.

László atya úgy látja, hogy egyházunkban az elmúlt kétezer év legnagyobb változása zajlik. Mind ez ideig az egyház támaszkodhatott azokra a falusi közösségekre, ahol éltek hagyományok, vigyázott egyik szomszéd a másikra, mindenki mindenkit ismert, a faluközösség mintegy a családok védőhálójá volt. Sajnos ez a népegyház már egyre kevésbé látja el korábbi feladatát.

Az egyháznak az új helyzetben kell Európában is megtalálnia a helyét. A II. Vatikáni Zsinat útmutatása szerint az egyház elsődlegesen Isten vándorló népe. A „Lumen gentium” és az „Apostolicam actuositatem” (1965) dokumentumai, valamint Szent VI. Pál pápa „Evangelii nuntiandi” (1975), II. János Pál „Christifideles laici” (1988),

valamint Ferenc pápa „Evangelii gaudium” (2013) című enciklikái egyaránt részletesen foglalkoznak a világiak egyházon belüli különleges feladataival.

A Háló történetét kicsit korábbról kezdeném. Az 50-es években születtem Rákosfalván, szülőházam helyén most az Örs vezér téri IKEA áruházat találjátok. Nagyszüleim kertészek voltak, nagyapámnak 1972-ig, Rákosfalva lebontásáig lova volt, keresztanyámnak 3000 csirkéje, a tejet a szomszédban vettük, a majorosoknál...

A dédnagymamámnak Rákosszentmihályon volt kertészete, salátát és zöldségeket termesztettek. Mi másod-unokatestvérek, mintegy hatvanan, minden Mária-napkor, dédike névnapján szeptember elején rabló-pandúrt játszottunk. Ebben a nagy családban mindenki számíthatott a család támogatására...

Mikor a dédnagymamám meghalt, ez a nagy család szétesett, és megmaradtunk mi négyen – édesanyám, édesapám, drága nagymamám és jómagam – a kis család. Sajnos egyke vagyok, nagyon hiányzott, hogy tartozzak valahová. A rákosfalvi templomba jártam, és a szintén oda járó kiváló pedagógus, Gáspár Éva néni 1972-ben összeszedte a környék fiataljait. 18 évesek voltunk, beszélgettünk, imádkoztunk, kirándultunk. Ez a közösség a mai napig él, azóta is virágzik, ez a „**Szürkebarátok közössége.**”

A közösség az elmúlt 53 év alatt egyre gyarapodott, a Hálóból is sokakat ismerhettek, többek között T. Kovács Pétert, Thuróczy Gyurit, a Csermák házaspárt, Knoll Nellyt, Puchard Balázst, s mindenekelőtt drága feleségemet, Gyöngyikét... (Itt elnézést kell kérjek a közösség mintegy 30 tagjától, számos gyermekétől, hisz szinte mindannyian voltak már Háló-találkozón vagy táborban.)

Blanckenstein Miklós, aki a Regnum Marianumnak meghatározó embere, a nyolcvanas évek elejétől személyes jóbarátom. Mondhatni, Miklós atya volt a 80-as évek „Pál Ferije.” Sok minden nőtt ki az ő környezetéből. 1988. május 15-én, szerdán megkérdezte Miklós tőlem, ráérek-e? Azt válaszoltam: Miklós, ha Te hívsz, akkor biztos, hogy ráérek.

A Hazafias Népfront székházába mentünk, Pozsgay Imre volt a házigazdánk. Találkozhattam többek között Kövér Lászlóval, Stumpf Istvánnal, Surján Lászlóval, Fabiny Tamással, Gyurcsány Ferencsel, későbbiekben Orbán Viktorral. Így alakult meg a **Magyarországi Ifjúsági Szervezetek Országos Tanácsa (MISZOT)**, ami a későbbiekben egyfajta ifjúsági parlament szerepét töltötte be.

Ott tudtam meg, hogy Miklóssal mi vagyunk ketten a **Katolikus Ifjúsági Mozgalom (KIM)**. 1988 májusa volt. Mikor édesapám megtudta, hogy mibe vágtam a fejszémet, tájékoztatott, hogy „ilyen bolondot és felelőtlen embert, mint én, még keveset látott...” Gyöngyike áldott állapotban volt harmadik fiunkkal, Marcival. Édesapám elmesélte, hogy mi történt 1949-ben azokkal, akik akkor az egyetemen keresztény mozgalom szervezésébe fogtak.

A legjobb barátom barátnője bekerült a „Fehér Házba” (az akkori pártközpont közkeletű neve) titkárnőnek. Felhívott: sürgősen kell személyesen találkozunk! Találkozásunkon elmondta: Zoli, nagyon vigyázz, találkoztam a neveddel! Bekerültünk a figyelem középpontjába. Még ősszel Grósz elvtárs (Kádár utódja) fehérterrorral riogatta az országot. 1988-ban ez nem volt egy veszélytelen játék. Ekkor még Gorbacsovék nem döntöttek el, hogy a világpolitikában milyen változások lesznek.

Így indultunk. Egymagam voltam, és Miklós támogatott. Kérdés volt, hogy most akkor mihez kezdjünk? Úgy gondoltam, hogy két dologra van szükség: kellenek munkacsoportok, és kell egy olyan kör, ahol megbeszélhetjük a lelkeségi mozgalmakkal és más városokból jött fiatal katolikusokkal, hogy mit képviseljünk. Így jött létre a **Katolikus Koordinációs Tanács (KKT)**. Meghívtuk barátainkat, akiket innen-onnan ismertünk, az összes lelkeségi mozgalmából. Megnéztük vidékről is, hogy kiket ismerünk, pl. Berkes Franciska és Német Emma szociális testvéreket Szombathelyről, jöttek Pécsről, Debrecenből, Szegedről, Nyíregyházáról. Képviseltette magát a Regnum, a Fokoláre, a Bokor, a karizmatikusok, folytathatnám a sort.

A zuglói Czobor utca 120. alatti családi házban találkoztunk. Mészáros Klári, a Szürkebarátok tagja volt a házigazdánk, aki később pekingi nagykövet lett. Részt vett a megbeszéléseken Várszegi Asztrik, aki akkor a püspöki kar titkára volt, Ács István püspök atya a Házas Hétvége részéről, Blanckenstein Miklós, Tomka Miklós és Kamarás István szociológusok, mondhatni, a magyar katolikus szellemi élet színe-java, egy-egy találkozón mintegy 20-30 barátunk. A KKT megalakulása után néhány hónappal Várnai Péter meghívására csatlakozott a körhöz Szeibert András, valamint Blanckenstein Miklós jóvoltából Thuróczy Gyuri.

Kivívtuk a III/III-as Csoportfőnökség (állambiztonság) „megtisztelő” figyelmét is, egy nagy fekete autóból rendszeresen megfigyelték, kik vesznek részt a találkozókön.

A KIM képviselőjében részt vettem a MISZOT megbeszélésein. A munka támogatására a Katolikus Ifjúsági Mozgalom keretein belül számos bizottság működött. A mi oktatási bizottságunk is hozzájárult ahhoz, hogy Hidegkúton megkezdhesse működését az ország egyik első ökumenikus iskolája.

Kevesen tudják, hogy a KIM kezdeményezésére, a MISZOT egyhangú támogatásával fogadta el még a pártállami parlament az alternatív katonai szolgálatra vonatkozó törvényt! A törvény elfogadása akkoriban nagy jelentőségű volt, hozzájárult ahhoz, hogy a különböző katolikus lelkeségi mozgalmak között jobb kapcsolatok alakuljanak ki.

1989-ben létrejött az ellenzéki kerekasztal. Azt láttuk, hogy barátaink közül sokan, akik a szocialista rendszernek egyaránt nem voltak nagy hívei, élesen egymás ellen fordultak. Mi ebben a politikai acsarkodásban nem akartunk részt venni. Mi a keresztény katolikus közösségek iránt éreztünk felelősséget.

A **Háló** elnevezést 1989 júniusában Blanckenstein Miklósnak írott levelemben írtam le először, de maga a szó Kamarás Pistától származik. A jézusi felhívásra utal: „Evezz a mélyre, és vessétek ki a hálót” (Lk 5,4). A Hálót akkor teljes nevén Katolikus Közösségek Hálózatának hívtuk.

A gondolat 1989-ben született, az első Háló-találkozó 1990. március 15-én volt az Örökimádás templom alagsori nagy helyiségében. Az első találkozón már székely barátaink is részt vettek, többek között Sebestyén Ottó és Gergely István katolikus pap. Jókorá csapat érkezett a Székelyföldről, egész éjszaka jöttek, vállalva a kockázatot. Az ő hitük, szeretetük hatalmas megerősítést jelentett nekünk, „bogozóknak”! Gergely Istvánnal, „Tisztivel” 1978-ban szülőfalujában, Vicén találkoztunk a Szürkebarát közösség erdélyi kirándulása során. Az azt követő években minden évben meglátogattuk a Securitate „jóvoltából” folyamatosan változó plébániáin. Ez a barátság volt az alapja annak, hogy a Háló Kárpát-medenceivé vált. A Hálót megalakulásakor, mi alapítók, magyarországi mozgalomnak gondoltuk, némi kapcsolattal a határon túliak felé, de a Jóisten máshogyan akarta...

Akkoriban a környező országokat olyan politikusok vezették, akik szélsőségesen magyarellenes politikát képviseltek, gyűlöletet szítottak. Mi leegyszerűsítve azt üzentük: „Ha egy közösséghez tartozol, akkor a közösségeddel együtt vegyél részt a mozgalomban, ha nincs közösséged, akkor ketten vagy hárman jöjjetek össze az Ő nevében. A Háló révén szeretettel várunk Titeket egy Kárpát-medencei nagy, ölelő kereszténységben”.

Ez az üzenet átütő volt. Faluról falura mentünk, ezt az üzenetet vittük, így először Erdélybe, utána Felvidékre, aztán Kárpátaljára és Délvidékre, de Horvátországban és Szlovéniában is volt Háló-találkozó. Felvidéken találkoztunk Puss Sanyival és csapatával, a **KIK**-kel, a **Keresztény Ifjúsági Közösségekkel**, akik már Felvidéken egy működő közösségi hálózatot képeztek.

Így terjedt ez a folyamat faluról falura, városról városra. 1996-ban a Csíksomlyói Tanulmányi Ház első nagy programja a székelyföldi Háló-találkozó volt. Balázs Béla kaposvári püspök atya csodálatos előadást tartott, nagy lendületet adva a találkozó 200 résztvevőjének, többek között az erdélyi Háló későbbi vezetőjének, Molnár Melindának, aki újságíróként érkezett, hálósként távozott.

Komoly vezetői kör alakult ki: többek között Nemeshegyi Péter, Jelenits István, Szabó Ferenc, Várszegi Asztrik, Bíró László, Hortobágyi Cirill, Kondé Lajos, Puss Sándor, Gergely István, Aszalós János, Ágoston Ferenc, Orosz István, Papp Tihamér, Szauer Miklós, Csúzdi István, Gergely István, és folytathatnám a sort. Ők hazajöttek hozzánk, és ha mi elmentünk hozzájuk, otthon voltunk náluk.

1999-ben volt az első nagy tábor, Homoródfürdőn, ahol 720-an voltunk. Orosz Pistiék Kárpátaljáról 15 órát vártak a határon, hogy átjuthassanak. Egész éjszaka utaztak, hajnali háromig vártuk őket. Seregély István, a püspöki kar akkori elnöke tartotta a zárómisét Csíksomlyón. Körülöttünk esett az eső, dörgött az ég. Minket a Somlyó-hegy nyergében a szentmise alatt végig simogatott a napsütés. A szentmise végén, mikor együtt elénekeltük a magyar és a székely himnusz, valamint az érsek atya megáldott minket, a Csíki-havasok felett megjelent a szövetségkötés jele, egy teljes szívárvány.

A csodákat hosszasan lehetne mesélni...óriási fordulat volt a 2002-es zánkai tábor, 1600 résztvevővel, 13 püspökkel, száz pappal, 8 altáborral. Mindenki tartozott egy 8 fős kiscsoporthoz, ez egyúttal 200 kiscsoportvezetőt jelentett! Az egyik altábort, Thuróczy Gyuri vezetésével a Szürkebarátok vitték. A másikat Pannonhalma, volt, akiket a dél-budaiaiak, és így tovább. Nehéz lenne felsorolni, ki mindenki tartott ott előadást.

A zánkai találkozó után sokan részt vettek a Háló további életében. Megerősödtek a régiók, városok. Voltak évek, amikor közel 100 Háló-találkozó került megrendezésre...

Gaga Zsuzsa, Koncz András a munkatársunk lett, 2005-2006 körül gazdag kulturális programmal, Kolta Galériával létrejött az első Háló Klub a Ferenciek terén.

Vannak többen köztetek, akik nálam avatottabbak megírni a Háló elmúlt 15 évének történetét...

Egy erdélyi pap barátom így fogalmazott: „Eddig fiatalok és szépek voltunk, most már csak szépek vagyunk”. Amikor hozzáfogtunk a Háló bogozásához, fiatalok voltunk. A jövő a mai fiataloké.

Nekik Ferenc pápával üzenem: „Lehetetlen úgy növekedni, ha nincsenek erős gyökerek, amelyek segítenek biztosan állni, és szilárdan kapcsolódni a földhöz. Könnyű „elszállni”, ha nincs mibe kapaszkodnunk, nincs mihez rögzíteni magunkat. A gyökerek nem horgonyok, amelyek más korhoz kötnek bennünket, és megakadályoznak, hogy jelen legyünk a mai világban, hogy valami újat hozzunk létre. Éppen ellenkezőleg, olyan támpontot jelentenek, amely lehetővé teszi számunkra, hogy növekedjünk és válaszoljunk az új kihívásokra.”

Puchard Zoltán

Életképek

Mese a barátságról

Nosztalgiatálalkozó Budapesten

„...létezik egyfajta pozitív nosztalgia, amely épp ellenkezője a siránkozásnak és a lemondásnak, sokkal inkább kreatív, életerős lendület jellemzi, amely a reményhez kötődik.” (Ferenc pápa)

Kedves Tarsoly-olvasók!

Ti, akik mostanában a Tarsolyt olvassátok, valószínűleg nem is ismeritek azokat az embereket, akikről ez a történet szól. Inkább azok tudják, miről is szeretnék mesélni, akik ott voltak a Háló születésénél. De erről a történetről bővebben olvashattok a Zolival készült riportban. A Háló gondolata, mint azt bizonyára sokan tudjátok, Kamarás István és Puchard Zoli fejéből pattant ki, és azok az emberek, akikről a történetben beszélek, szinte mindnyájan benne voltak.

Ez a mostani mese Kovácspatakon kezdődött, ahol sok-sok év után újra volt találkozó, és ahol újra összejöttünk régi felvidéki barátainkkal. A beszélgetések pedig úgy folytatódtak, mintha nem is telt volna el

majdnem két évtized. Puss Sanyi, Cseri Zita, Sima Éva.....és még folytathatnám.

Alig telt el ezután néhány hét, egy másik kedves erdélyi barát jelentkezett Erdélyből, Gergely István, Tiszti, a Csibészek atyja és pártfogója. Ő vetette fel, hogy milyen jó lenne, ha a régi csapat újra találkozna. Megértő fülekre talált, a szervezés rögtön el is kezdődött. Hogy jobban értsétek, azt is el kell mondanom, hogy a kezdet kezdetén a vezetőségi találkozók a mi családi házunkban zajlottak. Ami azt is jelentette, hogy éjszaka akár 10 szállóvendégünk is volt, nem szólva arról, hogy napközben a létszám felduzzadt 20-25 főre. Ezt nem panaszként mondom, mert életem legboldogabb pillanatai voltak, amikor felvidéki legjobb barátnőmmel, Cseri Zitával mi alkottuk a hadtápot. És igazán mondom, hogy a hangulat – főleg esténként – fergeteges volt. Nos, ezt a fergeteges hangulatot szerettük volna visszavarázsolni. Ment tehát egy körlevél Gergely Pistának Erdélybe, Puss Sanyinak és Cseri Zitának Felvidékre, Csúzdi Pistának Vajdaságba, Kondé Lajosnak Szegedre, Hortobágyi Cirillnek Pannonhalmára, Jávorka Lajosnak Kunszentmiklóstra és Thuróczy Gyurinak a Várfook utcába. És láss csodát, a válasz mindenhol: IGEN, JÖVÜNK.

Márciusban el is jött ez a várva várt találkozás. A csapat persze nagy szórással érkezett, mindenkinek ezer a dolga, de végül is egy megkésített ebéddel kezdtük. A menüt nem írom le, de szerintem elkényeztettem a csapatot. Azért, hogy lemozogjuk a nehezített ebédet, sétáltunk a környéken, majd Cirill tartott egy fergeteges előadást. Persze Zoli is nagyon készült. Hetekig válogatta a képeket, visszamenőleg 20-30 évre. Mindenki személyre szabott válogatást kapott, és rácsodálkozhatott, milyen jól is néztünk ki annak idején.

A nap fénypontja, úgy, mint régen, az esti beszélgetés volt, ahol mindenki elmondhatta, mi is történt vele az elmúlt időszakban. Beszélhetett a gondjairól, terveiről, saját magáról. Eszembe jutott ezen az estén Szauer Miklós atya, régi vágású pap a Vajdaságból. Mai napig fülemben csengenek a szavai, hogy ő mennyire boldog itt, ebben a kicsi közösségben, mert végre önmaga lehetett, otthon ez nem volt jellemző. Ezek a megosztások jelentették mindig a legfontosabbat régen is, és most is. Mert a barátság erről is szól, hogy megosztom örömeimet, gondjaimat, félelmeimet a másikkal, és bízom benne, hogy megértésre találok.

Ahogy Szent Klára mondta: „A szeretet tükrében nézzétek magatokat minden nap”. Valóban, „csak egymás tekintete által találjuk

meg magunkat, és csak amikor ezt őszintén megtettük, akkor tükrözhetünk vissza másokat szabadon” (Rohr).

A komolyság után volt persze éneklés és borozás, ami a hangulatot a komoly beszélgetés után alaposan feloldotta. Sajnos Kondé Lajosnak és Csúzdi Pistának az éj leple alatt távoznia kellett, de a többiek maradtak. A következő napon még abban a szerencsében is volt részem, hogy 2 nagy ember társaságában részt vehettem a Magyar Örökség Díj átadásán. Majd egy remek színházi előadást láttunk felvidéki barátainkkal.

Ronald Rolheiser szavaival zárom a mesét:

„Ha szeretnénk valamennyire igazságosságot és békét teremteni ezen a bolygón, akkor először is el kell kezdenünk együtt álmodni másokkal”.

Kívánom Nektek, hogy merjeteek álmodni és találkozatok.

Puchard Gyöngyi

Visszanéző

A teljesség útján...

Minden emberben ott él a vágy a teljesség után, vallásos kifejezéssel élve a tökéletesség után. Ezt a vágyat a mindennapi ember szintjén: boldogságnak nevezzük. Hogyan tudunk eljutni a tökéletes boldogsághoz, hogyan tudjuk megvalósítani az élet teljességét? Erre a kérdésre Krisztus válaszolt: „Azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen.” /Jn 10,10/ Szavai azért is garancia számunkra, mert életét adta ezért a kijelentéséért, és Ő az Isten fia. Az evangéliumi Krisztus teljesen megváltoztatott emberi sorsokat. Emberek, akik nehéz terheket hordoztak, a Jézussal való találkozás hatására más emberekké váltak és életük alaptónusa a felszabadult, értelemmel teli élet lett. Ilyen változásokon ment át Zakeus, Mária Magdolna, és a samariai asszony stb.. A keresztény hagyomány szerint, ezek a mély találkozások és megérintődések Istennel az életszentség útjára adnak indítást.

Az életszentség nemcsak a kevesek és kiváltságosak előjoga. Az ehhez vezető út egyik kritériuma, az étellel való kapcsolat jele. Aki az Istent és az életet külön választja, az nehezen jut el Isten személyes megtapasztalásáig, mert a szentírás tanúsága szerint, Isten maga az Élet.

Bizonyára mindnyájan tapasztaltuk már, hogy amikor az életünk szép megélése akadályoztatva van, ilyenkor az Istennel is sokkal nehezebb kapcsolatot teremteni. Ezekben a pillanatokban rendkívül fontos szerepe van a hitnek, amely terheinket is értelemmel tudja megtölteni.

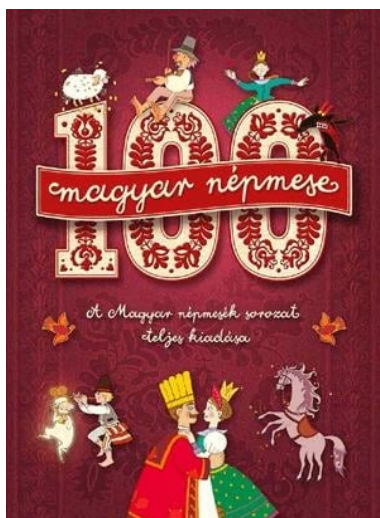
Az életszentség nem pillanat műve és nem is pusztá adomány, hanem egy életútnak a járása, amelyben sok isteni indíttatás, kegyelem és döntések sorozata rajzolódik ki életünkben. Az életszentség sokkal inkább egy beérési folyamat, mint egy pillanat műve. Sorozatos állomásoknak a végső beérési folyamata. Ez a folyamat magában foglalja egyrészt az út létezését, másrészt a személyes felelősséget, hogy ezen az úton elinduljunk. Ennek a folyamatnak két alappillére van: a kegyelem állandó hívása, és az embernek erre a hívásra adott válasza. Fontos, hogy ezt a hívást ne szűkítsük le csupán a transzcendens dimenzióra, mert ez kizárná az immanens síkot. Az Istennel való találkozás színtere az egész realitás, mely körül vesz bennünket. A világ minden eseményével és találkozásával alkalmassá válik az Istennel való kapcsolat elmélyítésére megélésére. Jung szerint az ember azért idegenedett el a világtól, mert elveszítette a természettel való spirituális kapcsolatát. Ezen érdemes lenne elgondolkodni, hogy hogyan élem meg a világgal, emberekkel, az élettel való kapcsolatomat. A sodródás, vagy pedig a tudatosság irányítja-e az életemet. A bensőséges kapcsolatnak óriási ereje van: lenyugtatja az embert, aktivizálja az érzéseit és a megérkezetség állapotát segíti elő. Otthontalanság érzése nélkül, vagy az erre való vágyakozás nélkül, nehéz az Isten útján haladni. A teljesség megélésének titka, lényegesen összefügg a világ és annak mozzanatainak az egyetemes átölelésével hiszen Isten kitörölhetetlenül benn van a világban és az életben.

*Sebestyén Ottó SJ (Tarsoly, 2008.)
válogatta Kómár Katalin*

Nekem tetszett

Egy könyv, amely nem tetszett: 100 magyar népmese (Alexandra kiadó, 2023)

Ez az a könyv, melyet ha a könyvesbolt polcán megpillantunk, azonnal utánanyúlunk: gyönyörű kiállítású, a Magyar Népmesék rajzfilmsorozatból kölcsönzött illusztrációkkal igazi csemegének tűnik, de közelebbről megismerve kiderül, hogy semmi köze a hagyományos magyar népmesékhez.

Az ajándékba vett könyvet a szomszéd kislíával minden héten együtt olvastuk, s ahogy haladtunk előre a mesékkel, fokozatosan elment a kedvünk tőlük.

Amint azt már számos népmeseelemző és kutató bebizonyította, a magyar népmeséknek mély értelmük van, tanítják, gyógyítják az embereket. Gondoljunk csak Benedek Elek népmese gyűjteményére, amiből esténként olvastak szüleinknek nagyanyáink, később a szüleink nekünk. Milyen gyönyörűséggel vártuk minden este a mesék folytatását! Később mi is ebből olvastunk a mi gyerekeinknek, hiszen a mesék időtállóak, jelképeik, tanításuk örök.

Ebben a könyvben szerencsére a mesék többsége nem tér el túlságosan az eredeti formától, de van, ahol a szöveg sántít, néhol

lemaradt a mese vége, másutt meg olyan mesével állt elő a szerző, aminek a magyar néphez nincs sok köze.

A néhol csak népieskedő – nem hagyományos tájszavak között gyakori a botlás, nem az értelmük szerint használja őket a szerző. Egy példa: A pityke és a kökény című mesében a pityke szót tévesen használják, hiszen az fémgombot jelent, esetleg lehet a petty kicsinyített alakja, de semmiképpen sem jelent csirkét.

Nyelvjárásokban előfordul a pityeg ige, de ez hangutánzó szó, a csirke hangját érzékelteti. Ráadásul itt a mese végén a kiscsirke nem menekül meg – hiába a nagy fáradság: megfullad. A „szegül” szó általában valami ellen van (ellenszegül), itt rászegül-nek olvashatjuk, ami hibás.

A Méhek a vonaton című mesében – amelyet nem tudni, honnan vett a szerző, – elvtársazzák egymást a szereplők, és a méhek vétlen embereket szurkálnak össze. Tanulság persze nincs, hacsak az nem, hogy a gyerekeknek félniük kell a méhektől?

A szivárványos tematika is előjön a Holló Jankó című mesében: „...volt egyszer a világon egy pár öreg ember” nem házaspár, nem öreg pár – ez furcsa, mert az ember szó a nép nyelvén a férfit jelenti.

A könyv a Hamupipőke mese magyar változatát is közli. Ennek a mesének a gyökerei a távoli múltba nyúlnak vissza, a modern Hamupipőke történet a 17. századi Perrault-féle feldolgozásnak és a Grimm testvérek gyűjtésének köszönhetően vált igazán népszerűvé.

A hólyag, a szalmaszál és a tüzes üszök című mesének a csattanója hiányzik, hiszen a mese A babszem, a szalmaszál és a parázs címmel az igazi, mert a végén a babszem pukkad ki a nevetéstől – a szabó arra járva összevarrja a hasát, és így a babszemeken látszik a varrás mind a mai napig.

A szegény ember hegedűje kész rémtörténet (bár tudjuk, manapság sok mese tényleg az), de itt tanulság nélkül gyilkolnak, csakúgy, mint A katona szerencséje című mesében, ahol a „szerencsés” katona közönséges rablógyilkos.

A kővé vált királyfi című mese elején egy ember állatokat árul, de nem derül ki, hogy két farkas, két medve és két oroszlán eladó, ezt csak a mese végén sejtetik. Zöld Péter meséjében Péter húga eltűnik, nem derül ki, hogy mi lett vele.

A lektornak észre kellett volna vennie, hogy a 212. és a 230. oldalon a mesék címéből a kismalac szónál kimaradt a c betű.

A könyv alcíme is megtévesztő: a magyar népmesék rajzfilmsorozat teljes kiadása lehet legfeljebb, nem az összes magyar népmese.

Mindezt azért teszem szóvá, mert a gyermekek fejlődése a nemzet számára fontos. Aki járatlan a magyar népmesék világában, azt hiheti, jó könyvet vásárolt, s ami a legrosszabb, a gyerekek ahelyett, hogy tanulságos, igazi népmeséket hallanának, kénytelenek ezzel a torz változattal beérni. A mai gyerekeket a „modern” meseírók kétes erkölcsi tanítású blőd történeteivel, a külföldről behozott bárgyú, néha kimondottan félelmet keltő rajzfilmekkel teszik tönkre. A magyar népmesekincs, az egész világon egyedülálló, a felnőttekre is szórakoztató és gyógyító hatása van. Keressük hát a tiszta forrást!

Széplaki Mária

Beszélő

Budapest Pride 2025

Transzparens a tömegből

Eddig még nem látott tömeg gyűlt össze, hogy hagyják magukkal elhittetni: **A szerelem valóság, isten csak mese.** És részben igazuk van: a kisbetűs isten tényleg csak mese volt – sőt egész mesekönyvek keletkeztek az istenekről. Mi keresztények a nagybetűs Istenben hiszünk. Ahhoz pedig nem kell hit, hogy belássuk: a szerelem nem

valóság – csupán jelenség, nincs megfogható lényegi alapja – szubsztanciája.

Ha viszont ennyi embert sikerült „elbolondítani”, akkor érdemesebb jobban odafigyelni – mi is történik körülöttünk. Egyházon belül és kívül mit hanyagoltunk el? Az elmúlt évszázadokban azt már megtanulhattuk, hogy minden szekta voltaképpen nem más, mint **az egyház hiánybetegsége**. Mit hanyagoltunk el, ha Budapesten ennyi embert meg lehet tévesztetni – „szemfényvesztetni”? A friss képsorokat látván azonnal felhívtam az egyik leghitelesebb budapesti „hírszerzőmet”: csak annyit mondott, idézem: Dehogy melegek, szerintem a fele sem az. Főleg ellenzék. Meg egy csomó ***** is, jó bulinak tartja. Részben megnyugodtam, de azért belelapoztam egyik kedvenc teológusom könyvébe, nála találtam magyarul az elmúlt évek legvakmerőbb kijelentését. FIGYELEM – csak igényesebb olvasóknak, mert feldúlhatja lelkivilágunkat, eddigi gyerekes hittanismereteinket!

„Isten nem egy létező szubsztancia (lény), annak történelmi – arisztotelészi értelmében: miszerint a szubsztancia olyasvalami, ami minden mástól független. Valójában Isten maga a kapcsolat.” (Richard Rohr – Mike Morrell, *Az isteni tánc*, Ursus Libri, 2018, 44. old). Ezekután azt kell, hogy mondjuk: a felvonulók tudattalanul is Isten létezését hangoztatják. Igen, **az igazi szerelem – az kapcsolat**, de csak ha kölcsönös. Ha egyoldalú, viszont gyötrő, szinte pokoli tud lenni. Istenben van a szerelem, az ő találománya, megfordítva viszont nagy tévedés – zsákutca. A szerelem istene, istennője, a szerelem istenítése – mind-mind félrevezető zsákutcák. Amikor a magyarság felvette a kereszténységet, akkor ezektől a zsákutcáktól akarta megmenteni a népet Szent Gellért. Döbbenetes, hogy most meg épp a Szent Gellért-hegy lábánál próbálják visszaterelni a népet ezekbe a zsákutcákba. Erről többet nem is írnék, így előljáróban – remélem lesznek erre hivatottabb teológusok is, akik nyilatkoznak a ma történetek láttán.

Puss Sándor SJ

Kedves Olvasó,

Megtisztel azzal bennünket, ha kiadványunkat végig olvassa. A Tarsoly minden egyes száma betekintést nyújt a Háló közösség életébe. Ha egyetért a Háló szellemiségével és céljaival, kérem, támogassa egyesületünket:

*HU25 10700206-44515407-51200002 Swift CIBHHUHB
Részletesebben itt tájékozódhat, ahol nem csak a forintos fizetési lehetőségeket is megtalálja:*

<https://www.halo.hu/index.php/adomany-szervezes/partfogo-pengoje>

Mindenkinek értékes, közösségépítő tevékenységeket kívánunk!

Impresszum

Kiadja a **Háló Egyesület** (www.halo.hu)

A Tarsoly korábbi számai letölthetők: <https://halo.hu/index.php/kiadvanyok>

Főszerkesztő: **Széplaki Mária**

Szerkesztők: **Kómár Katalin, Szeibert András, T.Kovács Péter**

Olvasószerkesztő: **T.Kovács Péter**

Tördelés: **Margitfalvy György**

Nyomda: Korrekt Nyomdaipari Kft., Budapest